

[Hans Nielsen.]

Venstres egne Rækker var der jo ogsaa Folk, som advarede imod denne Lov. Advarslerne fra vor Side nyttede imidlertid ikke, Fler-tallet fik Loven vedtaget. Man fortalte, at naar denne Lov blev vedtaget, vilde der oprinde en ganske anden Tid her i Landet, naar den personlige Frihed blev respekteret. Nu har denne Lov været gældende et halvt Aars Tid, og der er ogsaa fra dette halve Aar enkelte Resultater, men de forekommer mig at være af en saadan Beskaffenhed, at de ikke frister til at opretholde denne Lov. Der er saa meget mindre Grund dertil, som en Række Haandværkerforeninger og Haandværksmestre nu har henvendt sig til Ministeren og anmodet ham om at fremsætte Forslag om at ophæve Loven. Før Loven blev vedtaget, havde den kun Tilslutning fra to Organisationer her i Landet, Landboforeningerne og Husmoderforeningen. For nogle Dage siden var Fru Carla Meyer til Møde i Kalundborg, og dér holdt hun en Tale, hvori hun meget beklagede, at hendes Navn stod under anbefalingen, hun havde underskrevet for *egen Regning*, og det vedkom ikke Husmoderforeningen. Hun benyttede nu Lejligheden til at udtale Beklagelse af, at Husmoderforeningen var blevet taget til Indtægt for denne Lov. Tilbage af dem, der tidligere har anbefalet Loven, er kun Landboforeningerne med det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Spidsen. Ellers er Loven fordømt af saa at sige alle Organisationer: af Grosserer-Societetet, af Industriraadet, af Arbejdsgiverforeningen, af de samvirkende Fagforbund, af Købmandsorganisationerne og nu af Haandværkerorganisationerne; jeg tør vel nok sige, at det er sjælden, at en Lov er blevet saaledes brændemærket for sin Fordærvlighed, som denne Lov er blevet. Nu foreligger der fra Regeringen Forslag om at ophæve Loven, og det er mit Haab, at dette Lovforslag meget hurtigt vil kunne føres gennem dette Ting, og at Landstinget vil indse, at man bør ophæve denne Klasselov, der aldrig nogen Sinde burde have været vedtaget.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af to Domme, der i denne Sommer er afsagt i Henhold til denne Lov — en tredje Dom vil, saa vidt jeg ved, det ærede Medlem Hr. Steen omtale — den skal jeg derfor lade ligge. Den ene Dom vedrører en Sag i Aarhus, hvor en kvindelig Indehaver af en Guldsmedeforretning ikke kunde blive Medlem af Guldsmedenes Organisation i Aarhus, men hvor

hun har faaet en Dom over Foreningen, hvorved denne blev dømt til at optage hende i Henhold til denne Lov. Denne kvindelige Guldsmed har ikke faaet nogen fagmæssig Uddannelse, saadan som andre har det i denne Branche, og som Følge deraf vilde de faguddannede Guldsmede og Sølvvarehandlere ikke optage hende som Medlem i deres Organisation, idet denne giver sine Medlemmer forskellige Fordele ved Indkøb af Varer. Imidlertid er Foreningen blevet dømt til at optage hende. Det er altsaa, hvad man har opnaaet i Henhold til denne Lov, og det er jo et Spørgsmaal, man maa rette til de Konservative, hvilke Fordele de ser ved, at en saadan Praksis indføres her i Landet.

Den anden Dom er af et helt andet Indhold. Det er en af det ærede Medlem Hr. Pinstrups gode Venner, en Gaardejer Emanuelsen i Give ved Horsens, der har været i Strid med sin Fodermester, en Arbejdsmand Jakobsen, og denne Sag maa jeg skænke nogle faa Ord; det skal ikke blive meget langt.

Arbejdsmand Jakobsen var fæstet fra 1. November 1928 til 1. November 1929 som Fodermester hos denne meget velhavende Gaardejer Niels Emanuelsen for en Løn af 600 Kr. om Aaret, desuden nogle Naturalier og endvidere Ret til at bo i denne velhavende Gaardejers Hus. Det gik godt en Tid med Samarbejdet imellem dem, Jakobsen viste sig at være en flink Mand, der passede sit Arbejde. Men saa en Dag kommer Gaardejeren og overfalder ham under Arbejdet og erklærer, at han ikke vil finde sig i, at han fodrer Køerne paa den Maade, han gjorde. Nu havde Gaardejeren i lang Tid set, at Fodermesteren fodrede Køerne paa den omtalte Maade uden at protestere, men nu kommer han altsaa og forlanger, at det skal ske paa en helt anden Maade. Det kommer nu til noget Mundhuggeri mellem de to Mænd, hvorunder Gaardmanden erklærer, at han kan gaa sin Vej, men han bliver dog i Pladsen, og i de kommende Dage fodrer han Køerne paa den Maade, som Gaardejeren har forlangt. Men den førstkommende Lønningsdag, om Fredagen, nægter Gaardejeren simpelt hen at udbetale tilgodehavende Løn til Manden, siger, at Arbejdsforholdet er hævet, og forlanger, at han skal fraflytte det Hus, han bor i. Selvfølgelig protesterer Arbejdsmanden herimod og hævder, at Gaardejeren er uberettiget til at vise ham bort af Tjenesten, at han ikke har forbrudt sig, og at han forlanger sin tilgodehavende